

70-річчя члена-кореспондента НАН України М.М. РОМАНЮКА

Доктор історичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, член-кореспондент НАН України **Мирослав Миколайович Романюк** народився 27 липня 1952 р. Закінчив факультет журналістики (1979) та аспірантуру (1983) Львівського національного університету імені Івана Франка. Від 1990 р. працює у Львівській національній науковій бібліотеці України ім. В. Стефаника. У 2003 р. його призначено директором, а в 2009 р. — генеральним директором установи. З 2017 р. він є головним науковим співробітником Науково-дослідного інституту пресознавства ЛННБ України ім. В. Стефаника.

М.М. Романюк — відомий учений в галузі теорії, методології книгознавства, пресознавства, джерелознавства, бібліотекознавства, бібліографознавства, історії української преси та видавничої справи, засновник і керівник наукової школи дослідників української преси. Він був ініціатором створення і багатолітнім керівником Науково-дослідного інституту пресознавства ЛННБ України ім. В. Стефаника, мета якого — створення національної бібліографії української преси XIX—XXI ст. М.М. Романюк — автор понад 700 наукових праць, серед яких 4 монографії, 9 історико-бібліографічних досліджень, 7 біобібліографічних видань, 2 навчальні посібники. Під його керівництвом підготовлено низку багатотомних історико-бібліографічних досліджень, зокрема шість томів фундаментального видання «Українська преса в Україні та світі XIX—XX ст.». М.М. Романюк — багаторічний головний редактор щорічників «Записки Львівської національної наукової бібліотеки України імені В. Стефаника» і «Збірник праць Науково-дослідного інституту пресознавства».

Уперше в історії українського джерелознавства М.М. Романюк комплексно висвітлив тему зародження і функціонування української преси, проаналізував і синтезував досвід, традиції численних періодичних видань XIX—XX ст., повернув із забуття сотні імен українських журналістів, видавців, редакторів. Особливостями його досліджень є системне опрацювання архівних документів та інших складників джерельної бази; опис та аналіз періодичних видань; вивчення широкого історико-соціального й культурно-освітнього тла, на якому формувалося, утверджувалося і розвивалося українське друковане слово XVIII—XX ст.